

lobce významu, poněvadž se týká jen služebních let před 1. lednem 1909 a žalobce jen krátce před tím službu nastoupil (25. září 1908).

Čís. 9385.

Na cizozemský soud nelze přenéstí substituční péči ohledně nemovitostí ležících v tuzemsku.

Předpisu § 111, třetí odstavec, j. n. nelze použití ohledně cizozemského poručence nebo opatrovance.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, Nd I 519/29.)

Vyřizuje návrh, by opatrovnictví bylo podle § 111 j. n. přeneseno na cizozemský soud, vrátil N e j v y š š í s o u d spisy krajskému soudu s tím, že neshledává zákonného důvodu, by v této věci něco zařídil,

n e b o ť

1. pokud by šlo ještě o nějakou substituční péči ve příčině nemovitostí v tuzemsku ležících, nelze použití předpisu § 111 j. n., který se vztahuje jen na přenesení poručenské neb opatrovnické příslušnosti v zájmu poručencově neb opatrovancově, mimo to by takové přenesení tuzemské příslušnosti na cizozemský soud odporovalo zásadě vyslovené v §§ 4, 225, 240 a 300 obč. zák., §§ 94, 158, 174 druhý odstavec čis. 3 a 177 nesp. říz. a § 117 j. n., že »immobilia obnoxia sunt territoriis«; 2. pokud pak by šlo o přenesení opatrovnické příslušnosti ve příčině nezletilého Adolfa F-a na rakouský soud, jde ze spisů na jevo, že tento nezletilec jest rakouským státním příslušníkem, takže tu jde o případ §§ 183 a 219 nesp. říz. a nelze ani tu použití předpisu § 111 třetí odstavec j. n., který má na mysli jen tuzemské poručence neb opatrovance.

Čís. 9386.

Jest poukázati na pořad práva dědice ze závěti, zanechal-li zůstavitel závět', prohlášenou protokolárně na soudě, již však odvolal písemným prohlášením formálně bezvadným a co do pravosti nepopřeným. Prohlášení, jímž se poslední pořizování odvolává, nevyžaduje, by byla zachována táž forma jako při pořizování, jež se odvolává.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, R II 335/29.)

K pozůstalosti po Josefu S-ovi přihlásili se dědicové ze závěti a dědicové ze zákona. P o z ů s t a l o s t n í s o u d poukázal na pořad práva dědice ze zákona, r e k u r s n í s o u d dědice ze závěti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dědiců ze závěti.

D ů v o d y:

Podle § 126 nesp. říz. má soud, odporují-li si dědické přihlášky, odkázati toho z dědiců si odporujících, by podal žalobu, který by musil

dříve zvrátiti silnější důvod dědického práva svého odpůrce. V projednávaném případě stihá povinnost tato nezletilé dědice ze závěti, neboť silnější důvod dědického práva jest na straně dědiců ze zákona, jakž vyplývá z této úvahy: Ze spisů jest patrné, že zůstavitel zanechal poslední vůli, prohlášenou protokolárně na soudě dne 10. října 1923, již ustanovil universálními dědici nezl. Zdeňka a Josefa S-ových. Pravost této poslední vůle není popřena a o ni opírají i stěžovatelé své dědické právo a přihlášku k pozůstalosti. Ze spisů jest však také zřejmo, že zůstavitel odvolal tuto svou poslední vůli písemným prohlášením ze dne 26. prosince 1926, které jest podle obsahu protokolu ze dne 29. května 1928 zůstavitelem vlastnoručně napsáno a podepsáno, nevykazujíc po té stránce, jak zjišťuje i první soud ve svém usnesení, zřejmých vnějších vad formálních. Dědicové, opírající svou přihlášku o poslední vůli ze dne 10. října 1923, prohlásili, že neuznávají poslední vůli zřízenou zůstavitelem dne 26. prosince 1926 za platnou a správnou. Pravost tohoto prohlášení zůstavitelova však dědicové ti nepopřeli. Dědicové ze zákona přihlásili se pak vzhledem k tomuto odvolání zůstavitelovy poslední vůle, sepsané u soudu, k pozůstalosti jako dědicové ze zákona. Jde tedy ve skutečnosti o dvě poslední pořízení. Neboť prohlášení, kterým se poslední pořízení odvolává, jest vlastně zápornou závětí, u něhož jako takové není třeba, by byla zachována forma zvolená při pořízení, které se odvolává a které jest platné (§§ 718, 719 obč. zák.), zachovají-li se jinak všechny podmínky, na nichž závisí platnost posledního pořízení (Svoboda: Dědické právo str. 35). Nebylo-li odvolání posledního pořízení, učiněné zůstavitelem dne 26. prosince 1926 písemně, popřeno dědici ze závěti co do jeho pravosti, a byla-li po vnější stránce formální zachována u něho podmínka § 578 obč. zák., jest k němu v pozůstalostním řízení s hlediska § 126 nesp. říz. přihlížeti jako k platnému, ano nelze v tomto řízení jednati a rozhodovati o ostatních nedostatecích co do jeho platnosti a správnosti ostatně jen povšechně namítaných, nýbrž teprve ve sporu o dědické právo. Je-li takto odvolání posledního pořízení platné s hlediska § 126 nesp. říz. a § 717 obč. zák., jest silnější důvod dědického práva na straně zákonných dědiců, neboť se opírá nejen o zákon, nýbrž i o toto odvolání posledního pořízení, neboli o zápornou závěť. Důvod dědického práva dědiců ze závěti, opírající se jen o závěť takto odvolanou, jest proto považovati za slabší. Nelze proto tvrditi, že rekursní soud posoudil věc nesprávně po stránce právní, rozhodnuv tak, jak učinil. Důsledkem toho bylo i dovolací stížnosti dědiců ze závěti upřítí oprávnění.

Čís. 9387.

Rozhodl-li exekuční soud usnesením obsahujícím dražební vyhlášku podle § 170 ex. ř. i o tom, že věc jest příslušenstvím nemovitosti dané do dražby, jest tímto rozhodnutím vázán. Dodatečně zjištěná okolnost, že věc prohlášená za příslušenství nemovitosti jest v pozemkové knize vyznačena jako vlastnictví třetí osoby, neopravňovala exekuční soud ke